

אשרי האיש

החסידות בדרך רבוה"ק זיע"א

בעזרת ה' נעשה ונצליח

יום ו' ערש"ק י' אדר תשפ"ג

פרשת תצוה

שבת זכור

גליון תק"פ

שנה י"ב

מפי ספרים וסופרים

ללמד את כולם

השיב לו השלישי: "בא אגלה לך, אנו נמצאים בחשכה, חשוך בבור. וכאשר החושך שורר ולא רואים מאומה, אתה והוא מתייגעים כמעט לדיק, הנך משקיע בו מאמצים ללמד אותו אך לאכול ואיך לזוז וכפי הנראה לא תגמור איתו לעולם, כי כבר כמה שבועות שאתה מתאמץ והוא עדיין לא למד כלום..."

אך אני חושב אחרת, חופר בקיר חור, קודח באצבעותיי חור. כאשר החור יהיה עמוק - יכנס אור לבור, יחדרו פנימה קרני שמש מועטות, מעט מן האור ידחה הרבה מהחושך, ואז ממילא הוא יראה, וכבר לא יצטרך לא לך ולא לי. הוא יידע בעצמו איך לשתות ולאכול..."

והגמשל ברור מאליז: כל זמן שיש 'חושך' לא רואים כלום לא למדים כלום, אבל אם נעשה אור, ממילא כל אחד יוכל לראות וללמוד, לשוב בתשובה אל ה'..."

האור הזה הוא "אור התורה" כדברי חז"ל (מגילה טז): "ליהודים הייתה אורה ושמחה וששון ויקר" - ודרשו ז"ל אורה זו תורה! הדבר הראשון לקדוח ולהכניס אור, אם יש תורה, נכנס אור, ומשם ואילך יש כבר את הכול: שמחה וששון, ויקר. כי חודר באדם פנימה - אור!

ואם נשאל: איך נאיר לעצמינו (בתוכינו) את האור? כיצד קודחים להכניס אור מהתורה? נענה אבתריה: "כתתו עצמכם על דברי תורה" - להתייגע בעמל התורה, לעסוק בתורה, וממילא זה יעשה 'אור גדול' שישפיע עליו ועל כל סביבותיך וכל אחד יוכל לחזות ולראות בנועם ה'..."

ועל פי זה מובן היטב דברי הכתוב בפתחת הפרשה: "ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד". הקב"ה אומר למשה: "ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך" תורה נמשלה לשמן זית, כדברי חז"ל (דברים רבה ז, ג). אבל התורה צריכה שיהיה "כתית" - כתתו עצמכם על דברי תורה, לעסוק ולעמול בתורה, ואז תזכו "למאור" - לקדוח חור ולהכניס אור בקרבכם ובקרב הסביבה שיהיה "להעלות נר תמיד" - לזכות להאיר תמיד את נשמתכם ואת נשמות ישראל - להביא גם לחזות ולראות בטוב ה' ובתורתו, כי אם יש את 'אור התורה' אפשר ללמוד וללמד את הכול!... (מיוסד עפ"י דרשת המגיד הרב שלום שברון זצ"ל)

"ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור להעלות נר תמיד"

הגמרא במסכת ברכות סג: אומרת: "הסכת ושמע ישראל" - כתתו עצמכם על דברי תורה. כדאמר ריש לקיש, מניין שאין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה שנאמר (במדבר יט, ד) "וזאת התורה אדם כי ימות באהל". וראה שמסביר שם רש"י: "הסכת" - מלשון "עשו", עשו עצמכם כתותים להצטער על דברי תורה.

ולחבין הענין, מסופר שיהודי שאל פעם את הרבי מקוצק זצ"ל: "מדוע הרבי לא יוצא בעולם להציל נפשות ברוחניות, הרי יש הרבה מה לעשות? למה הרבי נשאר בתוך ביתו פנימה?! נכון, החסידים באים לבית מדרשתו והרבי מדבר לפניהם דברי תורה עמוקים, (כפי שידוע בעיר קוצק היה הדגש חזק על עמל התורה ונקבע רף גבוה של תלמיד חכם בתורה, כך למשל, מי שלא העלה סברא במשך שלושה ימים הוצא מבית המדרש...) אבל מדוע אינו יוצא על פני העולם?!

השיב לו הרבי מקוצק: אמשול לך משל, למה הדבר דומה: בבית האסורים נחבשו שלושה אנשים עשירים, הושיבו אותם בבור חשוך וקטן. ובימים ההם, אין לתאר את העינויים שהיו מנת חלקם של אסירי מלכות. שניים מהם היו פקחים, בעלי דעת, השלישי היה 'גולם' - אדם ללא דעת.

הסוהרים הורידו להם אוכל לבור. האחד הזה, שהיה 'בטלן' גדול ללא קמץ דעת, לא הסתדר עם עצמו - לא מצא את האוכל ואת הכף, ובדרך כלל בעקבות החושך הנורא ששרר בבור לא מצא אפילו את פיו להכניס בו את האוכל, אבדו לו חפצים, נפלו לו המאכלים וכו'..."

חברו השני, החכם, ריחם עליו וסייע בידו רבות לקח את ידו הכניס בה אוכל, אח"כ סייע לו להעביר את האוכל מהיד לפה וכד', כך פעמים רבות מידי יום - התייגע להדריכו להסתובב לימין ולשמאל, לעמד ולשכב.

והשלישי, כאילו עמד מן הצד. לא סייע בידו מאומה. יום אחד פנה השני לשלישי, ושאל אותו בתמיהה: "אנו סובלים יחד כאן בבור, ואתה ודאי מבחין איך אני מתאמץ עם הגולם הזה פעמים רבות ביום - עד שהוא מצליח להתקדם, מדוע אינך מסייע לי בכלום?, למה תעמוד מהצד?!"

אמרות טהורות

אמרות קודש מרבותינו הק' מאלכסנדר

לרגל ימי הפורים הבעל"ט נביא פה דברות קודש שנאמרו בעת סעודת "חקל תפוחין קדישין"

ליל שבת קודש שחל בה שושן פורים, ה'תשפ"א

להבין מה חשבה אסתר במה ששלחה למרדכי בגדים, וכי חשבה שמחמת חוסר בגדים לבש שק ואפר, ולכאורה מה תועיל בזה בשליחת בגדים אחרים, הלא מדעת קרע אותם, מחמת סיגוף וצער, וגם אלו האחרים יקרעם. וביאר בספד"ק תפארת שלמה (רמזי פורים) שמרדכי ואסתר היו מחולקים בדעות שונות, כי מרדכי עלה בדעתו להצמיח ישועה לישראל על ידי סיגופים ותענית מחמת צער גלות השכינה, אך אסתר רוח אחרת היתה עמה, עבדו את ה' בשמחה (תהלים ק, ב), ובזה יתעורר הרחמים, כי עזו וחדוה במקומו (דה"א א' טז, כז), ואין השכינה שורה מתוך העצבות (שבת ל:), וזה היה כוונתה כששלחה הבגדים, להביא את מרדכי לידי שמחה. לכן בעת צמיחת הישועה, שבפקודת המלך נתן המן יקר למרדכי, וירכיבהו ברחוב העיר ויקרא לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו (אסתר ו, יא) מפורש בתרגום

קיימו עליהם לעשות פורים ולשמחה בכל שנה ושנה, ראית את תפילת מרדכי ואסתר המן ובניו על העץ תלית (אשר הניא).

יש לדקדק שסדר הדברים מהופך, שלאחר שייסד הפייטן (שם) כראות מרדכי כי יצא קצף וכו' לבש שק וקשר מספד וכו' הן הדסה עמדה לעורר ישנים וכו' צדיק נחלץ מיד רשע וכו', היה לו להמשיך תיכף 'קיימת את תפילת מרדכי ואסתר המן ובניו על העץ תלית' ואחר כך 'ראו ישראל לעשות פורים ולשמחה בכל שנה ושנה', ולא להיפך, שהרי בתחילה נענה ה' לתפילת מרדכי ואסתר ונתלו המן ובניו, ורק לאחר שנהו ישראל מאויביהם ראו לשמוח בפורים בכל שנה ושנה.

ואפשר לבאר בהקדים הכתובים (אסתר ז, א-ד) ויקרע מרדכי את בגדיו וגו' ותשלח בגדים להלביש את מרדכי ולהסיר שקו מעליו, ויש

שני (שם) ששלחה אסתר והביאה כ"ז אלף נושאי כלי זמר והלכו לפניו בכל העיר וקראו 'ככה יעשה לאיש', שהתחכמה להביא את מרדכי לשמחה, וכאשר בא לשמחה, לנכון היה בכוחו לעורר עוד רחמים וחסדים, להציל את ישראל ממות לחיים.

ועל דרך זה יבואר היטב דברי הגמרא (מגילה טז). שבשעה שהמן בא לפני מרדכי להלבישו בגדי מלכות, כיון שראה אותו מרדכי נתעטף ועמד להתפלל, בא המן והמתין עד שסיים תפילתו. ולכאורה כיצד נהפך המן הרשע לבעל לב טוב וסבלן, עד שלא הפריע למרדכי והמתין לסיום תפילתו, הלא היה מוכרח לקיים גזירת המלך, והיה לו להפסיק את מרדכי תיכף מתפילתו, ולסיים בהקדם את קיום גזירת המלך להלבישו. ואיך הביאור (בן יהוידע שם) שהמן דימה שבדאי עתה מתפלל מרדכי בעצבות ואין תפילה בעצבות מתקבלת, לכן היה הפץ שיסיים תפילתו בעצבות, כי אם יפסיק באמצע התפילה מוכרח שיחזור אחר כך ויתפלל שנית, ואחר שישמע הבשורה טובה ודאי יתפלל בשמחה רבה, ותהיה רצויה מאוד לפני ה'.

והענין הוא, שעיקר גדול בעבודת התפילה להתפלל רק בשמחה, כמבואר בשער הכוונות (דרושי ברכות השחר) שאסור לאדם להתפלל תפילתו בעצבון, ואם נעשה כך, אין נפשו יכול לקבל האור העליון הנמשך עליו בעת התפילה, ונמשך לו נזק נפלא גדול על ידי עצבותו, אבל צריך להראות לפניו ית' הכנעה גדולה באימה ויראה, אמנם תהיה בשמחה יתירה וגדולה בכל האפשר, כדמיון העבד המשמש את רבו בשמחה יתירה, ואם משמשו בעצבות עבודתו נמאסת לפניו, וכמעט שעיקר המעלה והשלימות והשגת רוח הקודש תלויה בדבר זה, בין בעת תפילתו ובין כשעושה איזה מצוה משאר המצוות. וכפי מדת השמחה בתפילה וקיום המצוות, ככה נשפע שכר טוב מן השמים, כי ה' מחבב האדם שעובד לפניו בשמחה, ומרבה שכרו על זה, כדברת קדושת הרבי רבי זושא זצלה"ה ז"ע (באר משה פר' משפטים) שיש בקרב ישראל שני מיני עובדי ה', יש שעובדים אותו ית' בבכיה ודמעה, שמצערין עצמן מאוד על צער וגלות השכינה, ומורדין דמעות על חורבן ביהמ"ק, ויש שעובדים אותו ית' ברינה ושיר ושבח ובהלל ותודות לפניו ית', כרמז הכתוב (תהלים קכו, ה-ו) הזורעים בדמעה ברינה יקצורו, ר"ל הן אותן

ש'זורעים' זריעה בעבודתו 'בדמעה', והן אותן העובדים אותו 'ברינה', כולם שווים לטובה לפניו, ו'יקצורו' לפי חסד, היינו שיקבלו שכר טוב על עבודתם השלימה, אך הפרש יש ביניהם, 'הלוך ילך ובכה' אותו שעובד בבכיה ודמעה, 'נושא משך הזרע' מקבל שכר רק לפי עבודתו, אבל 'בא יבוא ברינה' היינו אותו שעובד לה' ברינה ושיר ושבח, 'נושא אלומותיו' הוא נושא אלומות אלומות רבות, ומקבל שכר טוב על עבודתו השלימה והרצויה.

וזה ביאור סדר הפיוט, שישראל 'קיימו עליהם לעשות פורים ולשמוח בכל שנה ושנה', כי התבוננו והבינו שכל גמר נס הצלת ישראל היה דוקא אחר שבא מרדכי לידי שמחה, כעצת אסתר, ורק באופן זה 'ראית את תפילת מרדכי ואסתר', כאשר מפאת כן נקרא בלשון חז"ל (ברכות נז:) מגילת 'אסתר', ולא 'מגילת מרדכי', הגם שנאמר (אסתר ט, ט) ותכתוב אסתר וגו' ומרדכי (עי' יערות דבש ח"א דרוש ג), כמו שהגיד אחד הצדיקים, שדרכה נשאר לדורות, לאחוז תמיד בעבודת השמחה, גם בעת צרה, וזה לימוד עבורנו מנס פורים, כמה גדול כח התפילה מתוך שמחה, שכוחה רב להוושע על ידה, ברבו יתיר מתפילה בדמעות.

ומה גם לעת עתה, כאשר זכינו להמשיך קדושת פורים לקדושת השבת, יום שמחה לישראל, כדרשת חז"ל בספרי (בהעלותך יט) וביום שמחתכם (במדבר י, י) אלו שבתות, וקדושת שבת קביעה וקיימא (חולין קא:). בודאי יש בכוחה להמשיך ענין זה לכל השנה, לעבוד את ה' ולהתפלל לפניו תמיד בשמחה, ולקיים תורה ומצוות ומעשים טובים בשמחה רבה, וזה יש לכל אחד ליטול לעצמו מימי הפורים, שכל תפילה ולימוד תורה וקיום מצוות ומעשים טובים יהא מתוך שמחה, כי זהו רצון השי"ת, וכאשר מקיימים זאת בשמחה זוכים לסייעתא דשמיא, להתברך בשפע והרחבה וכל טוב.

השי"ת יעזרנו להוושע בכל טוב, לזכות לחיים מלאי שמחה, לעבוד את ה' מתוך שמחה כל ימי חיינו, וכל עשיותינו יהיו בשמחה, ובכח השמחה יומתקו הדינים לרחמים וחסדים טובים, להמשיך ישועות לנו ולכל ישראל, אמן כן יהי רצון.

וזארת

דברי אלוקים חיים

ואתה תצוה... שמן זית כתית למאור וגו' (כ"ז, כ').

נודע מהזהו"ק דצדיק כתיש כתישין עיין בתיקונים, כי מדרך הצדיק ללמד תורה לרבים ואומר לכל איש ואיש כפי ערכו, ונמצא דבור אחד לזה ודבור שני לזה, והחיות רצוא ושוב ושוב אצלו מענין לענין, וזה כדרך הכותש במכתשת מכניס ומוציא בוכנא באסיתא, כן הצדיק מדבר ד"ת וחוזר ומתדבק בשורשו, וחוזר ואומר תורה עד שמתקן ומעלה את בני' לתורה ולעבודה, והבן הענין. "להעלות נר תמיד", דהיינו שהשומעים ישמעו וילמדו ויהיה להם ג"כ עליה, כי המקבל הוא מקבל בלי רצוא ושוב, והבן.

(עבודת ישראל)

מרגניתא דיצחק

פנינים בסדר פסוקי פרשת השבוע

לע"נ הרה"ח ר' יצחק
בן הרה"ח ר' משה אריה זצ"ל
נלב"ע ו' סיון תשע"ד

ולא יזח החושן מעל האפוד (כ"ח, כ"ח). הנה מפרשי התורה מונין אותו בכלל התרי"ג מצוות, שחייב כל אחד מישראל לקיים תמיד, כי ידוע שהתורה היא נצחית, ונוהג בכל אדם ובכל זמן. ויש לפרש בזה לפי עניות דעתי, מה שחנני ה' ברחמי וברוב חסדיו, איך שהמצוה הזאת היא נוהג בזמן הזה גם כן, כי החושן היה על לבו, ו'אפד' הוא מספר 'פה', וזהו ולא יזח החושן, היינו הלב, מעל האפוד היינו מעל הפה, שיהיה פיו ולבו שווים, ולא יהיה חלוק לבו מפיו, וק"ל. (דגל מחנה אפרים)

ואתה תצוה את בני' וכו'. נראה לפרש בצירוף הפסוק שאמר דוד המלך ע"ה רבות עשית אתה ה' אלקי נפלאותיך ומחשבותיך אלינו וכו'. ולכאורה יש להבין האיך אפשר שהצדיק יפעל נפלאות להפאות החולה ולהתיר אסורים וכדו', הלא אין כל חדש תחת השמש. ועוד, כשהצדיק מחדש סודות התורה מהיכן היתה זאת להצדיק. אך הענין הוא דהנה השי"ת ב"ה עמי' שרי' נהורא והנה כתיב ויאמר אלוקים יהי אור ויהי אור יש לומר הפירוש דהיינו באמרנו יהי אור ויהי אור ר"ל שנתהווה אור חדש שם במקומו ומשם נמשך האור למטה, ונמצא שהשורש נמצא למעלה. וכן כל דבר ודבר אשר הקב"ה שורשו למעלה וכן הנעשה

ואתה תצוה את בני' ויקחו אליך שמן זית זך (כ"ז, כ'). במדרש (שמו"ר לו, א) שנמשלו בני' לזית, מה שמן אינו מתערב וכו' צף למעלה וכו'. וע"ז נאמר ויקחו אליך שמן זית זך, שזה המבוקש מבני' לשמור חיות הפנימי, חלק אלוקי שיש בכל איש ישראל, שלא יתערב בגשמיות, ויהיה צף למעלה.

כתית למאור (כ"ז, כ'). דרשו ז"ל (מנחות פו:) ולא כתית למנחות. הרה"ק ר' מנחם מנדל מרימנוב זצ"ל אמר, שרמז בזה שיראה האדם הנדון ביסורים, שלא יפול משמחתו ויתעצב ויהיה מונח ביוגונו, רק אדרבה ידע ויראה להאיר נשמתו ביותר, וזהו כתית למאור ולא כתית למנחות. (ילקוט מנחם)

כתית למאור (כ"ז, כ'). ידוע אמרם ז"ל (מנחות פו.) כתית למאור ולא למנחות היינו אם כי צריך לכתות ולשבור את ליבו לפני הקב"ה, אבל התוצאה ממרידות זו תהיה למאור, בהארת התחזקות ושמחה. ולא למנחות, שלא ישאר עי"ז שקוע ח"ו בעצבות ומרה שחורה.

(תורת אבות ומובא בשם הרה"ק ר' משה מקוברין ז"ע)

למטה הוא ע"י התנועה שאדם מנענעו מתנועה השורש למעלה ונמשך הדבר למטה.

וזהו רבות עשית ר"ל שהרבה סיבות ופעולות פעלת ועשית אתה ה' ונמצא שהשורש הוא למעלה, לכן נפלאותיך שאנו מחדשים דהיינו רפואה, פרנסה וכל דבר ומחשבותיך דהיינו סודות התורה אלינו אנחנו יכולים לעשות הכל. וזהו שאמר הפסוק שאמר הקב"ה ואתה וי"ו מוסיף על הענין דהיינו גם אתה תצוה ברכות והשפעות לישראל כי הכל מצווה ועומד מפי הקב"ה ורשום הכל בשורשו רק גם אתה תצוה לנענע השורש העליון. ויקחו אליך שמן זית זך רמז שמן זית הוא השפע גדלה וזכה. ומה שנאמר אליך והיה לומר ויקחו להם כי הצדיק בראותו שישראל נשפעים בשפע איזו הנאה לו ותענוג כאלו היה השפעה הזאת לו וק"ל.

ואתה תצוה את בני ויקחו אליך שמן זית זך כתיב למאור וגו'. יש לדקדק תיבת אליך הוא מיותר שהיה לו לכתוב ויקחו שמן זית וגו', ויש לפרש שהתורה מרמזת לנו התועלת שיש בחבורת הצדיקים, שיש תועלת להצדיק שמתחברים אליו אנשים יראי ה' וגם יש תועלת לאנשים המתחברים להצדיק, התועלת להצדיק הוא כך דהיינו כשנוסעים חבורת אנשים להצדיק מחמת שבה בליבם איזה התעוררות שרוצים לעבוד ה' באמת ובאים לצדיק בהתעוררות כדי לשמוע מהצדיק תורת ה' ועצות איך לעבוד את ה', וע"י אתערותא זאת גורמים לצדיק שבה לו קדושה גדולה מהבורא ב"ה שכליות חדשות לחדש בתורה חידושים עצות טובות והנהגות טובות איך לעבוד את ה' באמת כל אחד ואחד לפי שכלו. וזהו תועלת הצדיק שהקב"ה משפיע לו שכליות חדשות בתורה ועבודה בשבילם, וממילא התועלת שלהם מבואר שמקבלים מהצדיק קדושות ופרישות ועצות טובות לעבודת הבורא ב"ה.

וזהו פירוש הכתוב ואתה תצוה את בני דהיינו שהתורה מדבר להצדיק הגדול שבדור אשר מצוה לבני איך לעבוד ה' ע"פ התורה הק', וגם תצוה הוא לשון התחברות, שרצה לומר שהצדיק מחבר עצמו לבני להיות עמם בצותא וחברותא חדא, אזי התועלת גדול לצדיק שהם יקחו אליך שמן זית זך רצה לומר שהם גורמים שישפיע הקב"ה להצדיק שכליות גדולות המרמזים לשמן ששמן מרמז לחכמה עילאה. וזהו ויקחו אליך ר"ל שהם גורמים לך ע"י ההתעוררות שלהם שתקח אתה השמן זית זך המרומז לחכמה.

ואתה תצוה את בני. על הקושיא המפורסמת מדוע אין נזכר משה

רבינו ע"ה בפרשתנו, תירץ הרבי הזקן מזורקי זי"ע, שאחרי כל הניסים והנפלאות, נעשה משה רבינו ע"ה כל כך קרוב להשי"ת, עד שלא היה צדיק לקרוא לו בשמו רק בלשון אתה, בדרך האדם, כשנעשה קרוב מאוד עם חבריו, שוב אינו קורא לו בשמו.

ובאותו הענין פירש הרה"ק ר' מנחם מענדל מזורקי זי"ע, מדוע לא נזכר משה רבינו בפרשת תצוה, לפי שמסר נפשו על כלל ישראל, זכה שלא נזכר שמו בפרשתנו, ופירש תלמידו הרה"ק ר' דב בעריש מביאלה זי"ע, כי לאחר מסירות נפשו על ישראל, היה גדול יותר משמו, ולכן לא נזכר בשמו, כי כבר היה גדול משמו.

"וְנַעַדְתִּי שְׂמָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדִּי". לאחר שבפרשה הקודמת, פרשת תרומה, ה' מצווה על בניית המשכן וכליו: ארון, שולחן, מנורה ומזבח העולה. פרשתנו פרשת תצוה, ממשיכה ומפרטת את עשיית בגדי הקודש של הכהן הגדול ותהליך עבודת הכוהנים. ומסיימת בהבטחת הקב"ה: **"וְנַעַדְתִּי שְׂמָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדִּי"** ואחריהם כתוספת נלוות ציווי עשיית מזבח הקטורת הלא הוא מזבח הזהב. נשאלת השאלה: מדוע בא ציווי המזבח רק לאחר חתימת המשכן וכליו ולאחר הבטחת הקב"ה להשראות שכינתו בתוכנו? הרי הוא גם חלק מכלי המשכן!

והתשובה היא: כידוע המשכן הוא מקום עבודת ה', המקום בו באה נשמת היהודי להזדכות והתעלות כאשר כל כלי מסמל זיכוכ בפרט מסוים. המנורה מורה על זיכוכ המידות לדרגה של זהב טהור כשמן זית - זך. השולחן שעליו לחם הפנים (הנאכל בקדושה ונשאר משובת לשבת) מצביע על קדושת האכילה וכשרות הפרנסה. מזבח העולה מסמל את הרעיון שעבודת ה' תהא במסירות נפש - בלהבות אש. בגדי הכהן מכפרים על עבירות ופגמים שנוצרו על ידי המידות רעות. הקטורת המוקרבת בכל יום פעמיים יש בה סגולה מופלאה כפי שמביא הזוהר באריכות. לא בכדי נצטוונו לאמרה שלוש פעמים בכל יום. אגב אחת המתנות שקיבל משה בעלותו השמימה היא היכולת שלה לעצור מגיפה בעם ישראל, מכאן שמשפיעה היא רוב טובה.

באה התורה להורות ולהודיענו, כי לא ניתן להשפיע על האדם שפע רוחני אם לא עובר הוא תחילה תהליך הזדככות בכל אחד מהמסלולים של ההתעלות וההתקדשות: לימוד תורה, זיכוכ המידות, קדושת אכילה ועבודת ה' בהתלהבות ורק לאחר מכן שניקה האדם את עצמו והזדכך והכין הוא משכן לשכינה שזו יכולה לדור בתוכו, אזי ניתן להגיע להשפעה של הקטורת.

מעשי צדיקים

הסתלקותו המופלאה של הרה"ק רבי אלעזר מנחם מענדל מלעלוב זיע"א (ט"ז אדר)

על גדול עריכת תיקון חצות בכל לילה. "מה ענין תיקון חצות לסעודת פורים?" תמחה המסובים, אך לא היה אחד מביניהם שהעז להציג שאלה מעין זו לרבי. יושב לו הרבי תפוס שרעפים ומספר ממעשי הצדיקים, הוא מדבר במתינות כמונה מעות, ומזכיר כל שם ושם של צדיק בסילוודין, הוא עובר מענין לענין, ולבסוף חוזר על מה שסיפר לו הרה"ק רבי יחזקאל משינאווע זיע"א בנו של הרה"ק בעל ה"דברי חיים" מצאנז זיע"א, בימים שביקר בארץ ישראל והתארח בצל קורתו, כי הגאון הקדוש רבי יהודה אסאד זיע"א רבה של סרדהלי, היה נוהג לאסוף את הדמעות שנשרו מעיניו בשעת עריכת "חצות" לתוך ספל, וכל חולה שטעם טיפה אחת מספל זה נתרפא מיד. ומעשה באחד מתושבי סרדהלי שנפל מן הגג, ועמד בפני סכנת עיוורון על שתי עיניו מחמת המכה, רופאי העיניים אמרו לו נואש, ואז הובא לפני הרב שהטעימו מספל זה ונתרפא מיד. הרבי סיים את סיפוריו, איש ביתו החסיד רבי מאניש שיינברגר הגיש מים אחרונים, הרבי זימן על הכוס, בירך ברכת המזון ונכנס לחדרו. רבי יצחק דוד אחיו של האדמו"ר, היה נדהם ביותר מכל סדר השולחן שערך היום אחיו, הוא קם מן השולחן ניגש אל רבי יצחק אלפייה וברשותו פתח את הפתקא וקרא: "רבי נסים עזרא עני בן רבקה חולה בעיניו מאד וישנה סכנה לראייתו, אנא להתפלל לרפואתו

היה זה בפורים המשולש שנת תרמ"ז, הרה"ק רבי אלעזר מנחם מענדל מלעלוב זיע"א, יושב בראש שולחן ערוך לכבוד היום מוקף חסידים ואנשי מעשה, עיניו סגורות וכולו לוהט, מחשבתו מרחפת בעולמות עליונים ושמחת פורים קורנת מדמותו. פתאום מופיע בבית המדרש הרב החסיד רבי יצחק אלפייה, הוא נדחק בין הקהל בזריזות ומגיש לרבי פתקא-קוויטעל, בהגישו את הפתקא מזיל רבי יצחק דמעה וממלמל לעצמו "יהי רצון שתהא השעה הזאת שעת רחמים", הקוויטעל הונחה על השולחן ליד הרבי, אך לתימהון כולם, אין הצדיק נוגע בפתקא כלל, כדי לקרוא את הכתוב בה כדרכו בקודש, לקרוא את הפתקאות המוגשות לו בעת עריכת שולחנו הטהור על ידי אחיו הגדול הצדיק רבי יצחק דוד, האח מנסה לעורר את הרבי לקרוא את הפתקא, אך הרבי דבוק ברעיונותיו ואינו משית לבו לכל המתרחש, גם בנו של האדמו"ר רבי דוד'ל מתאמץ להקריב את הפתקא לאביו, אך אינו מצליח לעורר את תשומת לבו של הצדיק.

רבי אריה לייב גוטליב חושש לחלישת דעתו של רבי יצחק והוא ניגש ומרגיעו בדברים "בודאי כוונה טובה יש לו להאדמו"ר בסירובו לקרוא את הפתקא והכל לטובה", מדרכו של הרבי היה לספר סיפורי צדיקים בכל סעודה לפני ברכת המזון, וגם היום נהג כך והפעם ייחד את סיפוריו

אשרי המיחדים

מוסף מיוחד לגליון לקראת מגבית "יחידה ליחדך" פורים תשפ"ג

הוא על השולחן כמות עלונים, לוקח עלון בידו, שם מתנוסס לתפארה "אשרי האיש - החסידות בדרך רבוה"ק זי"ע", שורה אח"כ "מפי ספרים וסופרים" משל ונמשל על ענינים בעבודת השי"ת, "אמרות טהורות" דברות קודש מרבוה"ק מאלכסנדר, "ווארט" שמביא נגיעה במעשי ובתהלכות הצדיקים והמסתעף מזה, "מרגייתא דיצחק" ווארטים בסדר פסוקי פרשת השבוע שנלקטים מדי שבוע מצדיקים חסידים וישרים זכותם יגן עלינו, "מעשי צדיקים" מרבוה"ק נבג"מ זי"ע, "זכור אהבת קדומים" תולדות מרבוה"ק זי"ע לבית פשיסחא ווארקי אלכסנדר ולמעלה בקודש, "אוצרותיהם של צדיקים" המלוקטים מספרים ע"י הרה"ג החשוב החסיד רבי אהרן פרלוב שליט"א, ועוד היד נטויה.

רק אומרים עלינו והוא הולך במהירות לכיוון ביתו שחיוך ממלא את פניו, לאחר הדגים מתחיל בווארטים שחיפש כה רבות, עבור לסיפורי צדיקים, ועבור לשאר המדורים הכתובים בגליון, וכל היושבים בשולחן השבת מרגישים מעין עולם הבא, ומחכים ליום שכולו שבת.

קורא יקר! כל הנאמר לעיל הוא לא חומר למחשבה או לקריאה בעלמא, זה דברים מגיעים למערכת העלון מדי שבוע, מבני ברק ומירושלים, מלונדון ומאנטוורפן, מבורו פארק ומשוויץ, מביתר ומברכפלד, ועוד מקומות אשר אליהם מגיע העלון מדי שבוע, ומאיר להם באור יקרות את הבית בשולחן השבת והחג. וזה נותן לנו הכח להמשיך הלאה והלאה במלוא העוצמה בכתיבת והפצת העלון עוד, ולהוסיף חיילים לתורה - בהוספת עוד ועוד דברים שיפארו את העלון.

אם אין קמח אין תורה. להמשיך הלאה בהפצת העלון צריך להשיג דמים מרובים, וברוך השם יהודים נתבעים ונותנים. אבל כעת שהגיע הזמן שאנחנו מבקשים את עזרת הקוראים לבוא לימין החזקת הגליון לחודשים הקרובים, בוודאי ובוודאי שכל אחד יתן את ההשתתפות בזיכוי הרבים הגדול הזה.

מגבית "יחידה ליחדך" נועד להביא תרומות מכולם. סכום של יחידה אחת הוא מ"ב שקלים, שכל אחד יכול לעמוד בה. וכמוכן שכל המרבה הרי זה משובח, להוסיף עוד ועוד יחידות. וכל הכספים נועדים והולכים רק למטרה אחת ויחידה, להפצת הגליון בכל הדברים במאת האחוזים!

ועוד הפעם חשוב לומר בשער בת רבים; זה לא תרומה, זה השתתפות בהפצת העלון, ובזיכוי הרבים!!!

שבת בליכה, סיימו את תפילת הקבלת שבת זה עתה בבית המדרש, עוד יהודי ועוד יהודי יוצא כשבקטישא נוצץ עוטף את כולו מראשו ועד רגליו, ולראשו חבוש שטריימל מהודר. א גוטען שבת, א פריילכאן שבת, כולם יחדיו אומרים זה לזה באהבת רעים. אחד הולך עם ילדיו הקטנים שמחזיקים בידו, ונהנים להיות במחיצתו ביום השבת, או עם הילדים גדולים שהולכים סביבתו, וכולו אומר הדרת כבוד, ממש כמלאך, בואי שבת מלכתא----

מגיעים הביתה עם כל המלאכים שהגיעו מפמליא של מעלה אל שולחן השבת, קורא לבניו, שם את כפות ידיו על ראשו של כל אחד ואחד, ומברך "ישימך אלוקים כאפרים וכמנשה..." עוצם את עיניו וממשיך לברך בלשונו, "אנא מלך מלכי המלכים צוה למלאכך מלאכי השרת שיפקדוני ברחמים ויברכוני בבואם לביתי ביום קדשינו...". לאחמ"כ מתחיל במקלה "שלום עליכם... בואכם לשלום..." ולאחמ"כ מקדש על היין, נוטל את ידיו ומברך על הלחם משנה, לאחר מגיע הדגים, לאחמ"כ טועם מהסלטים המונחים על שולחן השבת, ממש "וקראת לשבת עונג לקדוש ה' מכובד", פותח את הארון מוציא בקבוק לחיים, ומברך ומאחל לכל המשפחה "לחיים" "לחיים ולברכה".

ואז מגיע הזמן שרוצה לרוות נחת דקדושה מבניו, כל אחד מביא את החוברת של הנלמד במשך ימות השבוע בחיידה, אחד אומר שהוא כבר אוהב באות י', ואחר אומר שהם למדו בגמרא "אלו מציאות" על מה חייב להכריז ועל מה לא, וכך כל ילד בתורו.

לאחר כל זה מבקשים הילדים מאביהם איזה ווארט או מעשה על הפרשה, הוא מתחיל לחשוב ולחשוב הרי כל השבוע הוא למד בכולל הלכות או ש"ס, או שהיה טרוד בכל מיני דברים, ובקושי הספיק לומר שנים מקרא ואחד תרגום, אבל מה עושים עכשיו, "ושנתם לבניך" כתיב? וכך או כך מנסה ללקוט מהספר הזה ומהספר האחר, אבל לא מוצא את הווארט שמחפש, כך ממשיך הסעודה למשך מספר שעות, ובסיומו מברך ברכת המזון.

לאחר כל זה יושב האבא לבדו בסלון, ילדי לומדים, מראים נחת דקדושה, ברוך השם. אבל מה איתי, אני גם צריך לתת מעצמי בשביל בניי, לומר ווארטים וסיפורי צדיקים בשולחן השבת, שזה זמן יקר ונעלה שיושב האבא עם הבנים בחדא מחתא, ונותן להם, ומפרגן להם, ושומע להם, וגם לומד איתו חזרה על כל הנלמד במשך השבוע העל"ט.

בערב ילין בכי ולבוקר רינה. רק דרך על מפתן בית המדרש רואה

למה לתרום לעלון בדיוק ביום בו נצטוונו על מצות "מתנות לאביונים"

באמת ובוודאי שעולה השאלה הזאת, ומפעמת בראש כל קורא, למה לתרום לעלון בימי הפורים, בדיוק בימים בו נצטוונו לתרום ולעמוד לימין האביונים? ובאמת שגם אנחנו הלכנו לבדוק על מה ולמה זה, ונעלה על גבי הגליון את התשובות.

א. באגרת מכ"ק מרן אדמו"ר הזקן צוקללה"ה זי"ע (מכת"ק ר"ח אדר תרנ"ג, ומצוין בספה"ק ישמח ישראל ר"ח אדר אות א') כותב בזה הלשון "וענין השמחה היא לשמוח בה, במה שזכינו להיות מחלקו ונחלתו" ונביא פה על הכתב מעט מדברי קדשו, והרוצה להחכים, יעיי"ש בהרחבה בדיבוריו הקדושים. רבינו שואל איך נזכה לבואה שערי השמחה, שנזכה להיות 'מחלקו ונחלתו'? ועונה, שהוא ע"י אחדות ואהבת רעים. כידוע שבני ישראל נצטוו להביא מחצית השקל, ולמה דווקא מחצית השקל, להורות שיהודי אחד לא שלם בלי אם יתחבר את עצמו עם חבירו, ושניהם יחד המה כלי שלם, ובדברי קדשו "ועל זה מרומז עניין מחצית השקל, שכל אחד ואחד מישראל ישקול זאת במאזני שכלו, וישתדל בכל עוז לעבוד בזה, לאהוב את חבירו ממש כגופו. וזה העצה בתפילה, כמבואר בהאר"י ז"ל (שער הכוונות דרושי ברכת השח) אשר קודם התפילה יקבל על עצמו מצוות עשה (ויקרא י"ט י"ח) ואהבת לרעך כמוך, ויכלול את עצמו בכלל ישראל". ובהמשך דבריו כותב שמה נזכה ע"י השקלים שאנו נותנים בסימן של אחדות ואהבת רעים, "ועל ידי זה תזכו לקבל התורה ברצון בימי הפורים האלה (עי' שבת פ"ח.). וזה כל תוכנית המן הרשע להביא את השקלים, שבכוונתו לומר שבני ישראל המה בפירוד לבבות, וע"י שאנו מאגדים את עצמינו בשקלים באגודה אחת, גוברים עליו, ולא יוכל להרע לנו חליכה.

ב. כל עניין הצדקה בפורים נרמז בכתוב "כל הפושט יד נותנים לו", וכל בר דעת יודע לפרש שבימי פורים השערים פתוחים לפני כל אחד לבקש מאת הקב"ה על כל הדברים הנצרכים, וגם 'כל מי שפושט יד' כמאמרו, 'נותנים לו' בלי לבחון הוא צריך את המעות הללו או לא,

או כל מיני מחשבות צדדיות, אלא נותנים לו, וכך גם במידה כנגד מידה, בשמים למעלה לא יסתכלו לכאן או לכאן לדאות אם אנחנו כדאיים לקבל את השפע או שחלילה לו, אלא 'נותנים לו' הווי אומר מיד.
לעת עתה, זה מצאנו, וכבר היו ווארטים שהובאו על הכתב פה על גבי הגליון, בעניין חשיבות הצדקה. וכך גם הביאנו ליקוטים מספה"ק בעמוד הבא על חשיבות ומעלת הצדקה, ובפרט בימים האלו.
אבל מה שנכון לענייננו, שכעת יצאנו במגבית השתתפות בהוצאות העלון שיוצא מדי שבוע במדורים ובתוכן יפה ונפלא, למען יוכל הקורא לקחת מכל המטעמים לכבוד שבת קודש. וכל אחד שנותן ח"י שקלים, ועוד אחד נותן ח"י שקלים, והשלישי מגדיל עשות ותורם כפול, הכל מגיע במאת האחוזים להחזקת העלון בכל האופנים.
ויהי רצון שנזכה ליחד שמו באהבה, ולהמשיך עוד ועוד, ולהגביר ולהוסיף חיילים על התורה, בכל זמן ועת, ותמיד יהיה שפע טוב לנו ולכל ישראל, והתברך ממקור הברכות בכל הברכות והישועות ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, עדי נזכה למאמר הכתוב "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד" במהרה בגאולה השלימה השתא בעגלא ובזמן קריב.

פנינים נפלאים בחשיבת ומעלת הצדקה בפרט בימי פורים

משנכנס אדר יש לתת מעות פורים

כתב בתקנות רבינו גרשון (תשו' מהר"מ ב"ב ד"פ סי' קמ"ג) עיי"ש, משנכנס אדר עד פורים דרך העיר יש להם לתת מעות פורים, אם יש שם תובעים ואם אין שם תובעים פטור, עד כאן לשונו.

(מעגלי צדק סימן ס"א)

מרבית בשמחה שהם עילוי לשכינה

וז"ש משנכנס אדר מרבין בשמחה, ר"ל מרבין בדברים שהם עילוי לשכינה שנקראת שמחה, והם שתים זו שמעתי שהם צדקה ותורה ואות ב' בשמחה רומז לעיתים אלו, וק"ל.

(יהודה יעלה לרבי יהודה חיים הכהן)

מרבית בשמחה הוא שמחת הנדבה

משנכנס אדר מרבין בשמחה (תענית כ"ט ע"א) הוא שמחת הנדבה שהביאו בני ישראל בכל אדר השקלים, ואיתא (שבת ק"ל ע"א) מצות שקבלו עליהם בשמחה עדיין עושין וכו', וכל נדבת ישראל לשמים היה בשמחה כמו שנאמר במשכן (שמות ל"ה כ"ב) האנשים על הנשים, וכן במקדש בימי דוד, וגם בבית שני התנדבו בשמחה, עיין שם, לכן נתעורר שמחת עבודת בית המקדש בימים אלו, וגם עתה שאין לנו לא משכן ולא מקדש יש להרבות בצדקה בימים אלו כאשר נתקן אח"כ מתנות לאביונים בחודש הזה.

(שפת אמת שקלים תרמ"א)

באדר קיבלו עליהם לקיים מצות צדקה

ובזה יובן מאמר חז"ל (ביצה ט"ז ע"ב) הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהם אדר, י"ל הרמז על ענין חודש אדר, דהרוצה שיתקיימו נכסיו קיום נצחי, והרי אין מלוין לו לאדם כו' ואינו קיים לעד, על כל יטע בהם ענין שקבלו ישראל עליהם באדר לקיים בנכסים צדקה וגמילות חסדים, ועל ידי זה יתקיימו נכסיו לעד לעולם הבא.

(ויגד יעקב דרוש לחברת משכיל אל דל)

קורא יקר!

קח לך חלק בזכות בזיכוי הרבים הגדול הזה בימי הפורים הבעל"ט

בתרומה חד פעמית של 'יחידה' על סך: 42 ש"ח

או בחמש יחידות שהם הוצאת גילון שלם לשבת קודש

וכל המוסיפין, מוסיפין מן השמים בכל מילי דמיטב

לתרומות: "נדרים פלוס" בקופת "עלון אשרי האישי" בקטגוריית "מגבית יחידה

ליחדך תשפ"ג". או בקופה בימי הפורים. או באחת מאפשרויות התרומה

המובאים בסוף הגיליון

היעד הוא: 100 יחידות. הבא וראה את כל ההשקעה, תן 'יחידה' או יותר למען

המשך קיום הגליון ביתר שאת וביתר עוז להגדיל תורה ולהאדירה

ברוך המקדש שמו ברבים



מגבית פורים תשפ"ג

בתושח"י". "הה"ה" קרא רבי יצחק דוד בהתפעלות ליושבי השולחן: "הרי הרבי לא קרא את הפתקא כלל ובכל זאת ידע את הכתוב בה ויחד את סיפוריו אודות מחלת עיניו ורפואתה".

בסעודה השלישית של שבת שוב חזר אותו מעשה, הרבי יושב בראש השולחן, סביבו החסידים ששים ושמיים לכבוד השבת ולכבוד היום, זמירות של שבת ופזמונים לפורים נשמעים עד לגמר הסעודה, מתפללים ערבת בניגון של יום טוב, והקהל התחיל להתפזר, החסיד רבי שמעון הויזמן מחברון אשר שבת בשבת זו אצל הרבי, ניגש עתה אל הרבי כדי להיפרד ולחזור לחברון, רבי שמעון שפיקח היה הרגיש שדעתו של הרבי בדוחה עליו, ניצל את שעת הכושר וביקש מרבו שיברכהו בהצלחה לרכישת בית מגורים שעמד אז למכירה בחברון, ומושל העיר הפריז במחירו, "חשקה נפשך בבית חדש? השתדל לקיים מצות שילוח הקן" נענה לו הרבי בחזונו, "ואין לך סגולה בדוקה מזו". רבי אלעזר מענדל ממשיך לתפוס את ידו של רבי שמעון בתוך ידו ואומר: "רבי שמעון, רצוני שתדע כי בחברון אפשר להשיג דמעות של תיקון חצות", המסובים משתאים שוב על מה מקדיש רבם הקדוש את כל דבריו בפורים זה דוקא על עניני תיקון חצות.

כשעתים לאחר צאת השבת שוב מתאספים החסידים אצל הרבי לסעודת "מלוה מלכה", כל הקהל כבר יושב אל השולחן ומצפה לכניסתו של הרבי, אך האדמו"ר מתאחר הפעם והוא נכנס רק כשעה אחרי הזמן שנקבע, הקהל כולו עומד על רגליו, דומיית כבוד שוררת בבית המדרש, ורק המיית הרוח המשתוללת בחוץ נשמעת, הצדיק ניגש לקערה שבפינה נוטל את ידיו, וכדרכו מתיישב הוא על מקומו ומברך "על נטילת ידיים" במשך שעה ארוכה, הוא מוציא מפיו את המלים "אשר קדשנו" בלהט ובדבקות, וכל מראהו משתנה באילו אינו בעלמא הדין, גדולי החסידים מספרים שבברכת "על נטילת ידיים" נוהג האדמו"ר לכוון בשם קדוש ונשגב ביותר הידוע רק ליחידי סגולה, ומשום כך הוא מאריך בברכה זו. מנהגו זה של הצדיק היה חוזר בכל סעודה וסעודה, אך הפעם קרו הדברים ביתר שאת, זיעה רב ניגרת מפניו הקדושות של הרבי, הקהל יושב דומם וכמעט שנשמעת הלמות הלב, כמחצית השעה עוברת כך. "הפעם דבקותו של הרבי היא מעל ומעבר למתלחשים צעירי החסידים, מישהו היושב קרוב לאדמו"ר מעיר כי כבר שמע את הרבי מלחש את סיום הברכה, אך ברכת המוציא עדיין לא ברך, רחש עובר שוב בין היושבים, בנו רבי דוד'ל מלטף את יד אביו הקדושה כדי לעוררו מדבקותו הממושכת, אך עד מהרה נתברר לכל היושבים, כי נשמת רבם קודש הקדשים כאחד משרפי מעלה, עלתה השמימה.

הזעקה האיזומה שהשמיעו החסידים המיוחמים נשמעה הרחק מבית מדרשו של הצדיק, ותוך שעה קלה היתה שם ירושלים כולה על צדיקיה ורבניה. רבי אלעזר מענדל הסתלק לבית עולמו. ואילו עיניו של המקובל רבי נסים

עזרא עני כהו מראות, הצדקנית רבקה אמו של רבי נסים משתטחת יום יום על קברו של רבי אלעזר מענדל ומעתירה בדמעות, שהקב"ה יאיר את עיני בנה שלא עבר עליו לילה ללא עריכת תיקון חצות, וכל ימיו עוסק בתורה, "רק צדיק זה יכול לעזור לו", היא אומרת כשהיא מצביעה על ציון הקבר.

באחד הימים בא הגאון החסיד רבי מעשיל גלבשטיין לבקר את ידידו רבי נסים עזרא, והנה הוא מוצא אותו במצב מדוכדך, מאורות עיניו כבויים לגמרי ובני ביתו דווים על מר גורלו. "למה לא ביקשתם מאיזה צדיק שיעתיר עבורו?" שואל רבי מעשיל את בני הבית, בנו הקטן של רבי נסים שומע את השאלה והוא ממחר לספר לרבי מעשיל שעוד בחיי הצדיק רבי אלעזר מענדל צ"ל הלכו אליו לשם כך, ולתימהון כולם סירב הצדיק אפילו לקרוא את הפתקה, הוא ייחד אז את דיבוריו על גודל ערכו של תיקון חצות ועל הדמעות בשעה זו שבכוחה לרפאות חולים. הנער גם נזכר שהרבי אמר אז לרבי שמעון הויזמן מחברון כי בעירו יש בודאי להשיג דמעות אלה, ולמה אתם מתמהמהים? "שואל רבי מעשיל", הרי חבל על כל רגע הבה וניסע יחד לחברון לראות מה ניתן להשיג שם, ברור לי כי דבריו של רבי אלעזר מענדל אינם פשוטים וכי לא לריק נאמרו".

הדברים יצאו מן הלב ונכנסו אל הלב, המשפחה שכרה מיד עגלה ורבי משיל ורבי נסים נסעו יחדיו לחברון, מיד בבואם לעיר עלו לבית ידידם רבה של חברון הגה"ק רבי אליהו מני זיע"א, אשר שש ושמה על אורחיו הדגולים, כשעתיים ישבו יחד וסחו בדברי תורה בנגלה ובנסתר, ואז התלחש רבי מעשיל עם מארחו קצרות ותיכף נפרד ממנו וחזר לירושלים. ואילו רבי נסים נשאר לעוד מספר ימים בחברון. בביתו של רבי אליהו שהה רבי נסים במשך שבועיים ולתימהון כולם חזר לאחר מכן לירושלים בעיניים בריאות ומאירות, רופאי העיניים בבית החולים "משגב לך" נדהמו כאשר בדקו את עיניו של רבי נסים, עד שהרופא הנכרי שנוכח שם נענה: "עתה אני מאמין כי יש אלקים בארץ". אך כאשר שאלו את רבי נסים על כך, סירב לענות, עד כי עברו שש עשרה שנה או אז גילה את "סוד התרופה", היה זה כאשר רבי אליהו מני נתבקש לשיבה שלמעלה והגוף הטהור הורד אלי קבר, באותה שעה הוציא רבי נסים מכיסו ספל חתום ושפך את תוכנו על רגבי העפר שכיסו זה עתה את גופו של הצדיק, הגה"ק ר' עקיבא יוסף שלזינגר זיע"א שעמד בסמוך לרבי נסים, העיר לו על כך, "מנהגים חדשים אתה קובע?" ואז סיפר לו רבי נסים כי ספל זה מלא מדמעותיו של רבי אליהו שזלגו מעיניו בשעה שערך תיקון חצות, "נתכבדתי פעם ע"י רבי אליהו במשקה זה בשעה שחליתי בעיני, ואך טעמתי ממנו נרפאתי ומאורות עיני חזרו כמקודם עד היום הזה". רבי שמעון הויזמן מתושבי חברון שהתעסק אז בהטמנת גופו הקדוש של רבי אליהו, שמע את הדברים נודעזע וקרא "אוי אוי, מורי ורבי, רבי אלעזר מענדל ראה את כל זאת".

אחדות ואהבת ריעים במשנת ה"אמרי מנחם" זי"ע

הרה"ג רבי שמחה בונם מקובר שליט"א

אליהו] (מ"א יט, ו) כמו עונת רשפים, מפני שאמרו דלטוריא על ישראל, זה קראם עם טמא שפתים וזה אמר כי עזבו ברייתך (שם, י), אמר הקב"ה למלאך רצוף פה שאמר דלטוריא על בני, לפי שחוסר אהבת ישראל מראה על חוסר אהבת השי"ת. (פרשת בלק אות ט')

שתהיו אוהבים זה את זה

וכן איתא (תנא דבי אליהו פרק כ"ח) כך אמר להם הקב"ה לישראל מה אני מבקש מכם, אלא שתהיו אוהבים זה את זה ומכבדים זה את זה, ומכאן ראינו לשיטת חסידות ווארקר, ח"ו ח"ו לא לדקור אחד להשני. (אגרות י')

כשבני ישראל מתאחדים גם השי"ת מצטרף עמהם

וזהו דאיתא בזוה"ק (ח"ג נט): ד"א הנה מה טוב ומה נעים (תהלים קלג, א) אלין אינון חברייא בשעתא דאינון יתבין כחדא ולא מתפרשין דא מן דא וכו', קוב"ה מהו אומר הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, גם לאכללא עמהון שכינתא, [וזה מה שהכתוב אומר (ויקרא יט, יח) ואהבת לרעך כמוך אני ה', והיינו אם יש אהבה ביניכם גם אני אשתתף עמכם], ולא עוד אלא קוב"ה אצית למלוליהו וניחא ליה וחדוי בהו, הה"ד (מלאכי ג, טז) אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו ויקשב ה' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו וכו', והיינו שיקשיב לבקשתם מה שיבקשו ממנו. (אגרות כ"ב)

עיקר ההתאספות שיהיה ביטול מאחד לחבירו

שורש אהבת ריעים

העולם נברא כדי שהאדם יכיר בגדלות השי"ת ויתבטל אליו, בבחינת אין עוד מלבדו, שאין שום מציאות זולת מציאותו ית"ש (של"ה עשרה מאמרות מאמר א אות ה), וזה הוא יסוד החסידות, שידע האדם בשביל מה בא לעולם הזה, וכו'.

ומדה זו היא שורש אהבת ריעים, כי אם מתבטלים למלך ואוהבים אותו, אוהבים גם את בן המלך ואין מצערים אותו מפני כבוד המלך, ככה ישראל הם בניים למקום (דברים יד, א), ואם אוהבים אותו ית' אוהבים גם את כל אחד מישראל.

וזהו ואהבת לרעך כמוך אני ה' (ויקרא יט, יח), ר"ל מצד שאני ה' והוא בני, על כן תאהבהו, כי אם אתה אוהב אותי יש לך לאהוב גם את בניי, שאם לא כן אין זו התבטלות למלך. (מאמרי תיקון המידות אות ה')

אם אין לו אהבת ישראל פוגם גם באהבת השי"ת

כי מי שיש לו אהבת ישראל סימן הוא שאוהב את השי"ת, כי קוב"ה ואורייתא וישראל חד (זוה"ק ח"ג עג), חד ממש. וההיפך אם אין לו אהבת ישראל, פוגם בזה גם באהבת השי"ת, כמו שמצינו אצל ישעיה הנביא שאמר (ישעיה ו, ה) אוי לי כי נדמיתי כי איש טמא שפתים אנכי ובתוך עם טמא שפתים אנכי יושב וגו', ונאמר (שם, ו-ז) ויעף אלי אחד מן השרפים ובידו רצפה וגו', ופירש רש"י ז"ל רצפה גחלת, וכן עונת רצפים [הנאמר אצל

וכל זה דוקא מתוך דיבוק חברים, שהאחד מבטל את עצמו לחבירו, כי מצד שקוב"ה ואורייתא וישראל חד, הנה הכל אחדות פשוט, היינו מצד פנימיות נשמת ישראל, חלק אלוך ממעל, חלק יעקב, שמחמתה קשור אל התורה, כל ישראל הם חד, חד ממש, כי באלקות הכל אחדות פשוט, ולפיכך צריכים להבטל כל אחד ואחד לחבירו, בבחינת עולם התיקון, ולא ח"ו להיפך, בחינת השבירה, שאז כאו"א אמר אני אמלוך, כמו ששמעתי כמה פעמים מכ"ק אאמו"ר אדמו"ר זצלה"ה הכ"מ זי"ע, כי בימי דודי הקדוש מרן אדמו"ר בעל ישמח ישראל זצלה"ה זי"ע, היה פעם אסיפת רבנים בווארשא, והוא הקדוש זצלה"ה לא נסע לאסיפה, רק שלח את אחיו הקדוש מרן אדמו"ר בעל תפארת שמואל זצלה"ה זי"ע, וכשחזר לביתו לא שאל אותו מאומה מפרטי האסיפה זולת דבר אחד, האם היה שם ביטול מאחד לחבירו, והבן עד היכן הדברים מגיעים. (פרשת בחוקתי אות ח')

כאיש אחד בלב אחד

כתיב (שמות יט, ב) ויחן שם ישראל נגד ההר, ופירש רש"י ז"ל כאיש אחד בלב אחד, ולכאורה יש לדקדק על אומרו 'כאיש אחד בלב אחד', כי די היה לומר 'כאיש אחד' ותו לא, אכן נראה בפשוט, כי פעמים ישנם בני אדם המתאחדים לדבר אחד, אך כוונת כל אחד ואחד אינו דומה לחבירו, ע"ד משל שנים המתחברים לכנות בנין, האחד כדי לדור הוא עצמו בבנין, והשני למכור הדירות כדי להרוויח, הנה שניהם בונים, אבל כוונתם ומחשבותם אינן דומות, ואין זה אחדות גמור, רק עיקר האחדות האמיתית כאשר מתאחדים ומתחברים זה עם זה לגמרי, להיות גם הכוונות והמחשבות אחד, וזהו הפירוש 'כאיש אחד בלב אחד', היינו שנתאחדו ישראל טרם מעמד הר סיני, 'כאיש אחד', שכולם היה חפצם ורצונם לקבל התורה, 'בלב אחד', שהיו גם הכוונות כולם מאוחדים, לקבל התורה בכדי לקיים מצוות השי"ת. וזהו ענין אמרם (שם כד, ז) נעשה ונשמע, שרצון הקבלה היה לכוונה אחת. (פרשת קרח אות י"ד)

לא להיות בריה בפני עצמו

ומזה לימוד ואזהרה יתירה, כאשר הוא ברצוננו שהשי"ת יאמר לצרותינו די, ויבטל הדינים, ומקומם יקח הרחמים והחסד, הנה זאת העצה האחת והיחידה, להתאחד יחדיו בקשר של קיימא, ולא באחדות כפשוטו גרידא, אלא יתר על כן צריך להגביר האהבה וההתקשרות זה לזה, כדברי דודי הקדוש מרן אדמו"ר בעל ישמח ישראל זצלה"ה זי"ע הנ"ל 'שלא יהיה בריה בפני עצמו', היינו אפילו כשאין מחלוקת ופירוד, אבל כל אחד הוא בריה בפני עצמו, עדיין אין זה אחדות הראויה, רק כל אחד ואחד מחוייב לדאוג בעד חבירו, ולעשות למען טובתו בגשמיות וברוחניות, שזה נקרא אחדות אמיתית, ואז נוכל לבטוח בשם ה' שיסתלקו הדינים וישרו עלינו רק חסדים טובים, אמן כן יהי רצון. (פורים אות ו')

ע"י אהבת חברים מהפכים מידת הדין לרחמים

לא הביט און ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלקיו עמו ותרועת מלך בו (במדבר כג, כא). אי' בספח"ק מאורן של ישראל (פרשה זו אות ג) דברי דודי הקדוש מרן אדמו"ר בעל ישמח ישראל זצלה"ה זי"ע, 'ותרועת מלך בו', מהיכן באים לאהבה וריעות עם חברים, ע"י שיוודעים שהמלך מלכו של עולם שרוי בו וגם בחבירו, בבחינת יופח באפיו נשמת חיים (בראשית ב, ז), וכאשר אוהב את חבירו אוהב להמקום ב"ה, וההיפך ח"ו כאשר שונא לחבירו, עיי"ש.

וזה ממש הוא ענין הכתוב (ויקרא יט, יח) ואהבת לרעך כמוך אני ה', ר"ל שיש לך לאהוב את רעך כמוך מחמת החלק אלוך ממעל שיש בך, שאם לא כן אינך אוהב ח"ו גם את השי"ת.

וע"ז אמר דוד המלך ע"ה (תהלים פט, טז) אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון, שישראל יודעים לבוא לאהבת ריעים מחמת ידיעתם כי באור פניך יהלכון, שיש בקרבם חלק אלוך ממעל. וע"י הריעות ואהבת חברים, מכח ההכרה בחלק אלוך ממעל השרוי בו וגם בחבירו, נתהפך מדת הדין שהוא בחינת שם אלקים למדת החסד והרחמים שהוא בחינת שם הוי' ב"ה (עי' זוה"ק ח"ג יא.), וז"ש הוי' אלקיו עמו, שנתהפך הדין לרחמים, למה, 'ותרועת מלך בו', כי בא לריעות ואחדות מחמת החלק אלוך ממעל. (פרשת בלק אות ח')

עיקר אהבת ריעים שידע מה נעשה אצל חבירו

ואהבת ריעים פירושה כפי המסופר מאחד הצדיקים ששמע ב' כפריים מדברים ביניהם, ושמע שהאחד שאל את חבירו אם הוא אוהבו, וכשהשיב הלה שאוהבו, חזר ושאל, האם יודע אתה מה חסר לי, ענהו החבר שאינו יודע, חזר הראשון ושאל בתמיהה, הכיצד יכול להיות שאתה אוהבני ואינך יודע מה חסר לי, ואמר הצדיק שמוזה למד אהבת חברים מה היא, היינו כי עיקר אהבת חברים היא שידאג ויבדוק מה נעשה אצל חבירו ומה חסר לו, ויסייע לו יותר מכפי יכולתו.

ולזאת צריך כל אחד לקבל ע"ע אהבת ריעים, שע"י זה יוכל לזכות לתורה ולתפילה, ואף כאשר אין נמצאים בצוותא חדא אלא בריחוק מקום יש להתאחד ולהיות באגודה אחת, כמו שמצינו באיוב (איוב ב, יא) וישמעו שלשת רעי איוב את כל הרעה הזאת הבאה עליו ויבואו איש ממקומו אליזו התימני ובלדד השוחי וצופר הנעמתי וגו', הרי שאף שהיו כל אחד במקומו, עם כל זה ידעו ודאגו על הנעשה עם חבירם. (מאמרי תיקון המידות אות ה')

דרך החסידות

איתא במסכת ע"ז (כ: א"ר פנחס בן יאיר תורה מביאה לידי זהירות וכו') קדושה מביאה לידי ענוה, ענוה מביאה לידי יראת חטא, יראת חטא מביאה לידי חסידות וכו' וחסידות גדולה מכולך, [וצ"ב א"כ] מה זה ועל מה זה מי שהולך בדרכי הבעש"ט הקדוש זי"ע נקרא בשם חסיד, הלא להגיע למדרגת חסיד צריכים לעבוד על סדר הברייתא דרבי פנחס בן יאיר.

נ"ל השפל הנבזה והנדכה כי בדור השפל הזה, מרוב צרות וקישוי הגלות המר והקשה הזה, קשה מאוד ללכת על דרך סדר הברייתא דרבי פנחס בן יאיר, והדרך ארוכה מאוד, וכמעט א"א להגיע להמטרה מפני מיעוט הלכבות, לכן סללו הבעש"ט הקדוש זי"ע ותלמידיו הקדושים דרך קצרה להגיע להמטרה, דהיינו אהבת ריעים, לעשות חסד אחד עם חבירו, ולאהוב אחד את חבירו, ולדאוג אחד להשני, ולראות מעלת חבירו ולא חסרונו, וזה הוא בחי' חסד, וחסד ענף החכמה, כלשון הזוה"ק (ח"ב קעה:): אר"ש חמינא דהא חכמתא כלל כולא, וחסד עילאה נפקא מחכמה, עכ"ל, וחכמה איקרי קודש (עי' שם קכא.), וקדושה מביאה וכו', והוא מגיע לכל המדרגות הגבוהות ביותר, וזוכה לבחי' חב"ד, [כאשר לכן] ע"י אהבת ריעים באו לידי קבלת התורה הקדושה, דאורייתא מחכמה עילאה נפקת (זוה"ק שם סב.), כמש"ה (שמות יט, ב) ויחן שם ישראל, כאיש אחד בלב אחד, ואז באו לידי קבלת התורה, מדרגת החכמה, מבחי' חסד ענף החכמה. ולכן התחילו הב' אלפים תורה מימי אאע"ה, איש החסד, תתן אמת ליעקב חסד לאברהם (מיכה ז, ב).

היוצא לנו מדברינו אלה, אם רוצים לזכות בכתר תורה וחסידות צריכים מקודם לעבוד על מדת אהבת ריעים באמת, ולא לטעות ח"ו ח"ו שמה שהחסידים אוכלים ושותים ביחד הכוונה ח"ו ח"ו לאכילה ושתייה, הם מלחזקו, עיקר הכוונה להגיע ע"י להמטרה, עבודה תורה וחסידות. (אגרות ז')

השמחה במשנתו של רבינו ה"אמרי מנחם" זי"ע

לרגל יומא דהילולא הי"ח של רבינו זי"ע. נכתב ע"י הרה"ח ר' יהודה משה מקובר שליט"א

רבינו ה"אמרי מנחם" זי"ע שחלק גדול מציבור אנ"ש זכה לראותו, הוא היה דוגמא של מידת השמחה במלוא המובן, לא זכור מחזה שהיה נראה ח"ו בעצבות, אלא אדרבה תמיד השרה שמחה על כל הסובבים, ותמידין כסדרן היה מדבר על מידת השמחה, והיה אומר שאת מידת השמחה לקח מזקיני הרה"ח רבי יהיאל יוסף זצ"ל (אביו של מרנא ורבנא ה"אמונת משה" זי"ע) שהיה תמיד שרוי בשמחה. והיה אומר רבינו, שאם האדם בעצבות הוא בבחינת בור ברשות הרבים, ותמיד היה דורש ומבקש שיהיו רק בשמחה, והיה רגיל לספר את המעשה הידוע ממרנא ורבנא האי תנא אלוך ה"ישמח

מידת השמחה היתה בריחוק התיכון של חסידי אלכסנדר ולמעלה בקודש בחצרות הק' מפרשיסחא ווארקא. השמחה דקדושה היתה מהלכת בראש חוצות, ואף רבוה"ק היו דורשים ומבקשים להיות בשמחה תמיד. וכך חסידי אלכסנדר בכל מקומות מושבותיהם היו יושבים ביומא דפגרא מתוך שמחה של מצוה, לא ח"ו שמחה של הוללות, ואפילו בימי מלחמת העולם השנייה שאז מצב עם ישראל היה קשה מנשוא היו יושבים בגיטו ומתחזקים באמונה תמימה, ביודעם שחלק אלוך ממעל עדיין שורה בקרבם.

יום הפורים גבוה יותר ממנו? ותיירץ על פי מה דאיתא בכתבי האריז"ל, שרחל אמנו פעלה עם שמחה יותר ממה שלא אמנו פעלה בדמעות, ולכן בפורים שהאדם בשמחה, אפשר לפעול ולבקש על שנה טובה, יותר מיוה"כ עם דמעות.

באחד השיחין בקודש פנימה הזכיר את דבריו של זקינו ראש שושילתא קדישא דדהבא מרן האדמו"ר הזקן ז"ע (הובאו דבריו הק' בספה"ק מאורן של ישראל פרשת ראה אות ב') עה"פ (דברים ט"ז, ט"ו) ו'היית א'ך ש'מח ר"ת שו"א, ואמר בקדשו רבינו הזקן עם איז בעסער איין פאלשע שמחה פון איין ערליכע מרה שחורה, שטוב יותר שמחת שוא ממרה שחורה אמיתית. וכוננת דבריו הק' היא שלפעמים האדם נמצא במצב קשה ואינו רואה מנוס ומפלט לעצמו, ואז מגיע יצרו הרע שרוצה להתגבר עליו ולהמיתו בכל יום ואומר לו אכן זה טוב שהנך בעצבות ודואג, ואז העיצה היא להכניס לעצמו שמחה ואפילו שמחה שאינה אמיתית, ע"כ.

והוסיף על זה אדמו"ר זצ"ל, שאם הקב"ה רואה שאיש מישראל משמח את עצמו אפילו במצב שאינו יכול להיות בשמחה, אזי הקב"ה מסלק ממנו את כל הדברים המעיקים שמונעים ממנו לשמח, כדי שיוכל לשמח באמת ובשלימות.

ע"י שמחה זוכה לפרנסה

אף היה רגיל רבינו לספר את המעשה הידוע ממרנא ורבנא הרה"ק בעל ה"ישמח ישראל" ז"ע, שבא לפניו איש אחד ובקשתו בפיו שיברכהו הרבי שיזכה לפרנסה בדרך כבוד, ואמר לו ה"ישמח ישראל" שיהיה בשמחה ואז תהיה לו פרנסה טובה, אמר האיש כיצד יכול אני להיות בשמחה אם אין לי פרנסה, סנט בו הרבי: שוטה! מה לא עושים למען פרנסה.

להיות בשמחה תמיד

באחד השיחין ביחידות דיבר על ענין השמחה ואמר בקודשו: תמיד צריכים להיות בשמחה, והרבי רבי זושא ז"ע אמר פעם שאפילו אם יגזר עליו ח"ו ללכת לגיהנום - הוא ילך בשמחה, כיון שזהו רצון השי"ת. וכן כל אחד אפילו אם ח"ו הוא נמצא בשאול תחתית ובמצב שפל מאוד צריך להיות בשמחה.

ובפעם אחרת אמר, שהאדם תמיד צריך לחזק את עצמו ע"י שיאמר איזה גיט ווארט או איזה גיט ווערטיל, וחסדי חב"ד היו מספרים שהיה אדם אשר אביו ואמו היו דרים בביתו, וכן הורי אשתו, ולא היתה לו פרנסה בעבור כולם, ואפ"ה תמיד היה בשמחה, וכששאלו אותו כיצד הוא יכול להיות בשמחה כשיש עליו כזה עול ואין לו כמעט מה לאכול, ענה להם, שבכל שבוע הוא צם ביום שני וחמישי, ולפעמים כשאין לו מה לאכול הוא צם גם בימי שלישי ורביעי, ויש שבוע שביים רביעי אינו צריך לצום, ובזה הוא מחזק ומשמח את עצמו.

בתקופה האחרונה, נכנס אליו אחד מחשובי אנ"ש, ורבינו ישב על כסאו באפיסת כוחות ממש, ואמר לו בתוך הדברים: "מה אעשה, אין לי כח ללמוד ולהתפלל כמו שהייתי רגיל, ויש לי עגמת נפש מזה, אך בדבר אחד אני מחזק את עצמי, שאף אם אצלי השתנה המצב, אצל הקב"ה לא השתנה ח"ו, ואם עד היום הייתי מחוייב לעשות רצוני ית"ש ע"י תורה ותפילה, הרי היום רצוני יתברך שאעבוד אותו במצב שלי, הריני מקבל אותו באהבה ובשמחה לעשות רצון השי"ת, ואני מבטל רצוני שיעשה עמי כרצוני, וממילא כלפי הקב"ה לא השתנה עבודתי.

שמחת עם ישראל - על טהרת הקודש

היה רגיל לומר בזמני שמחה, שרואים את ההבדל שיש כאשר יהודי שמח ולהבדיל כשהגוי שמח, שאם אצל הגויים היה כזו שמחה היו שוברים בקבוקים וכלים והורגים אחד את השני, ומשא"כ אצל בני ישראל הכל נעשה על טהרת הקודש.

יהי רצון שזוכה להדבק במידת השמחה של רבוה"ק ז"ע, ובקרוב בימינו נזכה להתגלות האמיתית בביאת משיח צדקינו בב"א.

ישראל" ז"ע, שנכנס אליו א' מהחסידים שפרנסתו היתה דחוקה וביקש ברכה מהרבי לפרנסה טובה, אמר לו הרבי, יש לי עיצה עבורך, והיא שתהיה שרוי בשמחה. שאל החסיד, רבי! איך אני יכול להיות בשמחה אם אין לי פרנסה. ענהו רבינו: נער שבמותך מה יהודי לא עושה למען פרנסה.

כמו כן היה מביא את דבריו של הבעש"ט הק' שראה את תלמידו הרה"ק רבי נחמן מהורדנאק ז"ע שהוא מנשק את בנו יחידו, ואמר לו דע לך שהקב"ה אוהב את היהודי שנמצא בשפל המצב יותר ממה שהנך אוהב את בנך יחידך, והסביר שהיהודי הכי גרוע הוא יותר טוב מהגוי הכי טוב, ודבר זה היה אומר רבינו שצריך להתחזק ולשמח שיהודים אנחנו.

והיה אומר מה שהרבה צדיקים אמרו שלא מצאו לעצמם חיזוק אלא בברכת "שלא עשני גוי" ומהו באו לשמחה. וכשהיה רואה אדם שאינו בשמחה, שאל אותו האם ברכת היום שלא עשני גוי, דאם כן איך אתה יכול להיות בעצבות. והרה"ק רבי משה לייב מסאסוב ז"ע, אמר על עצמו שהוא נהיה בעל בשר מחמת רוב שמחתו בכל יום, בשעה שמברך שלא עשני גוי.

וביזמא דהילולא רבה של מרן אדמו"ר בעל ישמח ישראל ז"ע (כ"ט טבת תשנ"ח) אמר בביתו נאוו קודש: הנה אנו אומרים בתהלים "ישמח ישראל בעושי", ונראה לבאר, דיהודי יכול לשמח בעושי בזה שהקב"ה עשה וברא אותו, כיון שהוא עובד את השי"ת, משא"כ גוי אשר אינו עובד להשי"ת, אין לו שמחה בזה שהשי"ת ברא אותו.

ומשום כך היו חביבים עליו ביותר הניגונים "אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלקי", "אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו", וציוה לשיר זאת בכל עת מצוא, והיה שר ומרקד זאת הרוב עוז ותעצומות, כדי להכניס בלב איש הישראלי את מעלתו הגדולה, בהיותו יהודי, בנו של מלך מלכי המלכים הקב"ה.

דיבר פעמים רבות על ענין "עבדו את ה' בשמחה". ופעם אמר באחת השיחות, שאדם שיש לו תורה ועבודה, והולך בדרכי החסידות והוא בעל מדרגה, אם אין לו שמחה בעבודת השי"ת, הרי זה כמאכל שחסר בו תבלין ומלח שטעמו תפל. (מרשימות אחי הרה"ג ר' שמחה בונם מקובר שליט"א)

אמר פעמים רבות מה שביארו בספה"ק "כיצד מרקדין", שע"י ריקודים ושמחה ממרקים וממתיקים את מידת הדין למידת הרחמים. (שמעתי מפ"ק פעמים רבות)

וכן ביאר מה שכתב רש"י בריש פרשת תולדות "צר קלסתר פניו של יצחק דומה לאברהם", שהעצה היעוצה בעת שהאדם 'צר' לו, ושורים עליו דינים, לעשות "פניו של יצחק", פנים של צחוק, ולשמח אף שהוא רק בחיצוניות, ועי"ז ממתיקים את הדינים והגבורות שהם בחי' יצחק, דומה לאברהם, לרחמים וחסדים, בחי' אברהם, כמו שנאמר תתן אמת ליעקב 'חסד לאברהם'.

(מפ"ק בשמחת שבע ברכות לא' מבחורי אנ"ש)

ובשיחות קודשו בחג הסוכות נתן רמז לזה, 'שמחה' בגימטריא דין חסד והצלחה וכל טוב, שע"י שמחה זוכה להפוך הדין לחסד וזוכה להצלחה וכל טוב. (אמרי קודש חלק ו')

וכעין זה שמעתי מחבד"ב הרה"צ רבי מאיר הלפרט שליט"א בשם חותנו אדמו"ר ז"ע, על הנאמר "משנכנס אב ממעטין בשמחה", וביאר בקודשו, ד"אב" רומז לצרות שהרי בחודש אב אירעו הרבה צרות לעם ישראל, והיינו שאם איש מישראל ח"ו נמצא בצרה בחינת אב, אזי "ממעטין" יכול הוא למעט מעצמו את הצרות - "בשמחה", ע"י שיהיה בשמחה.

בעת עריכת השולחן הטהור בפורים תשנ"ח בעת שה'עולם' רקד בעוז ותעצומות, ביאר את דברי הזוה"ק שפורים גבוה יותר מיום הכיפורים, דלכאורה קשה, היתכן שיום הכיפורים שמתענים ומתפללים בו כל היום, ועם ישראל דומים אז למלאכים, והקב"ה מוחל על כל העוונות, ובכל זאת

כתובת מייל של מערכת הגליון
a13215113@gmail.com

עלוך זה נתרם

נודב לע"נ

הרב מרדכי מנחם מנדל בן
הרב אהרן אריה ז"ל
נלב"ע ה' תמוז תשפ"א
ולע"נ האשה החשובה מרת
רבקה בת הרב משה חיים ע"ה
ת. נ. צ. ב. ה.

נודב לע"נ

הרב נפתלי הרץ בן
הרב יוחנן דב הלוי ז"ל
נלב"ע י"ב חשוון
ת. נ. צ. ב. ה.

נודב לע"נ

הרב נפתלי הרץ בן
הרב יוחנן דב הלוי ז"ל
נלב"ע י"ב חשוון
ת. נ. צ. ב. ה.

נודב לע"נ

הרב מרדכי מנחם מנדל בן
הרב אהרן אריה ז"ל
נלב"ע ה' תמוז תשפ"א
ולע"נ האשה החשובה מרת
רבקה בת הרב משה חיים ע"ה
ת. נ. צ. ב. ה.